

ŠTEVILKA 3

LETNIK 2

IZDAJA OOSZSMS
TRZIN

dec. 1978

odsev Aespo

NAŠ ODSEV ZOPET TU !

Kljub temu, da se je že šušljalo, da je z našim odsevom konec po dolgem času spet lahko čitate novo številko, ki vam bo poskušala približati Trzinska dogajanja zadnjo polovico leta, ki se poslavlja.

Kot vidite smo ga po dolgih mukah celo uspeli „Preobleči v novo obleko“, na kar smo kar malce ponosni, saj smo končno uspeli od KS dobiti denar za tiskanje v tiskarni.

Zakaj ga toliko časa ni bilo – vas bo gotovo zanimalo: zaradi kupa težav! Dvakrat je bil že tik pred izdajo, pa se je vedno zataknilo pri kakih zapisnikih, ki jih nismo uspeli dobiti in stvar je obtičala. Vesti pa so „lahko pokvarljivo blago“ in čeu teden, mesec, je bilo večina tekstov treba pisati ponovno, saj stari niso bili več aktualni. Posebno ne tisti iz novega Trzina, kjer zaradi živahnega dogajanja informacija stara teden dni že spada med preživeto.

Prav zato bo tudi med teksti v tej številki mogoče kaka vest že neaktualna, toda ne vzemite tega preveč hudo, saj smo morali dolgo čakati na tiskanje!

No, če priznamo – tudi sami smo bili nekoliko krivi da tega „odseva“ niste brali že prej. Po pravici povedano – zaradi ponovnega pisanja člankov, neprestanega „letanja“ od funkcionarja do funkcionarja – mnogokrat brezuspešnega – nam je volja do dela precej upadla.

Na kratko bi vzroku za to lahko prekli: povezave med uredniškim odborom in funkcionarji KS in DPO ni! Še celo nasprotno.

Mogoče bi bilo o problemu obveščanja v Trzinu potrebno javno reči par besed na enem od zborov občanov, če bi bili še naprej radi informirani je vrsta na vas, da stvar sprostite in pomagate urediti odnose na tem področju! Drugače . . .

Vabimo k sodelovanju nove člane! Novi Trzinci, kje ste?

Pa še nekaj: VSEM BRALCEM SREČNO NOVO LETO

DEDEK MRAZ PRIHAJA . . .

Spet se bliža Novo leto, ter z njim Dedek Mraz. Sneg je že pobelil polja, travnike in ceste, kot se to za december spodobi. Otroci so presrečni, da se lahko smučajo, kepajo in drsajo, ter uganjajo najrazličnejše norčije na snegu, mame pa se bojijo, kdaj bo prišel njihov „ljubljenček“ domov z zlomljeno ali zvito nogo, ali pa vsaj z strganimi hlačami, če že ne zlomljenimi smučkami.

Naši nadobudneži pa razigrani, v veselem pričakovanju preštevajo dni, ki jih še ločijo od Dedka Mraza in ugibajo, kaj jim bo prinesel.

Vse to se sliši zelo lepo, vendar pa se za vsem tem skriva še nekaj drugega. Nekateri otroci bodo dobili darila v mamini in v očkovi službi, obdarjeni bodo od tete in starega očeta, mogoče pa tudi v krajevni skupnosti. Marsikateri pa bo prav tako ostal praznih rok in prikrajšan za to veselje. Njegovi starši namreč ne pripisujejo Dedku Mrazu nobenega pomena, ali pa je zmanjkalo denarja za te „nepotrebne“ izdatke. Mislijo si: „Kaj pa potrebuje sladkarije? Saj je ima dovolj!“

UREDNIKI

Nekateri preprosto ne razumejo, kakšno veselje lahko z darilom prinesejo otroku. Vsekakor ni prav, da eni dobijo, drugi pa ne!

Vsa leta nazaj in tudi lansko leto so nastajali problemi v zvezi z obdaritvijo otrok. V naši krajevni skupnosti so pobirali prostovoljne prispevke. Nekateri so velikodušno prispevali, drugi manj. Seveda — dali so toliko, kolikor so mogli. Saj so bili prispevki prostovoljni! Ven-

dar pa se je mnogim zdelo škoda denarja (češ — saj je vseeno, koliko dam, tako ali tako ne bo nikjer napisano).

Dogajalo se je tudi, da so se pri marsikateri hiši razburjali in se znašali celo nad tistim, ki je pobiral denar, kot da berači zase. Slaba organizacija se je kazala tudi v tem, da so morali otroci še čakati Dedka Mraza, nekateri pa sploh niso dobili dolgo pričakovanega darila

in so se žalostno vračali domov. To napako so skušali popraviti na tak način, da so darila nosili po hišah, vendar je bilo to le slabo povračilo za otroško razočaranje.

Kot smo izvedeli, letos obdaritve ne bo, upamo pa, da bo Dedek Mraz vseeno z igrico razveselil otroke.

Dedek Mraz mora biti! To je njihova pravica in naša dolžnost!

Mimi

VOLILI BOMO . . .

V januarju bomo tudi Trzinci volili nove predstavnike v organe KS in SZDL, zato nas je zanimalo kako potekajo priprave na volitve.

Od predsednika SZDL Trzin smo zvedeli, da so delegate že evidentirali, dokončno pa bo kandidatna lista sestavljena po predlogih na zborih občanov, ki bodo predvidoma v decembru. Pri evidentiranju bo SZDL težila k temu, da bodo zastopani predstavniki celotnega območja Trzina.

Izvršni odbor SZDL je sprejel stališče, da bodo zbere občanov skušali zaradi velikega števila ljudi po posameznih regionalnih področjih Trzina in sicer:

— Gornji del Trzina (od Loke do Gostilne, Narobe)

— Od gostilne, Narobe do mostu na cesti Ljubljana—Domžale (pri Gregcu)

— Od mostu pri Gregcu do Mlakarjeve ulice

— Leva stran Mlakarjeve ulice (vrstne in marlesove hiše)

Po teh območjih bodo odslej sklicevali tudi zbere občanov kadar se bo razpravljalo o stvareh, ki bodo zanimive predvsem za posamezno področje prebivalcev. Kadar pa bodo na dnevnem redu točke, ki se tičejo celotnega Trzina, pa bo sklican skupni zbor občanov.

Volitve v skupščino KS (prej zbor delegatov), ter konferenco SZDL in njen izvršilni odbor bodo izvedene na skupnem zboru občanov po novem letu predvidoma v januarju.

Želimo, da Trzinci, z vso resnostjo sodelujejo na območnih zborih s predlogi in tako skupno poiščejo tim, ki nas bo uspešno zastopal naslednje mandatno obdobje.

Zavedati se moramo pa bo od tistih, ki jih bomo sedaj izbrali v glavnem odvisno uspešno delovanje KS in SZDL v naslednjih letih.

ASFALTIRANJE CEST

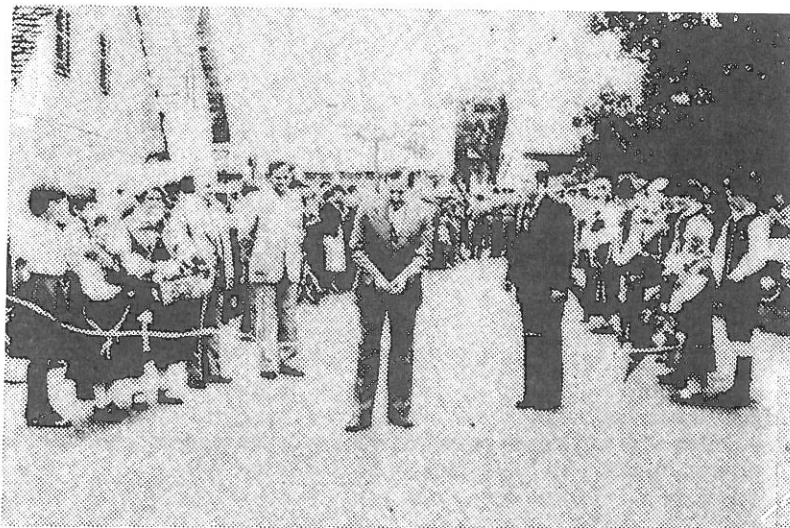
V KS je bilo največ časa, skrbi in truda (pa tudi denarja) posvečeno problematiki v zvezi z asfaltiranjem cest. Ob krajevnem prazniku so bile asfaltirane ceste svečano izročene svojemu namenu, na asfaltno prevleko pa čaka še nekaj cest. Povedati moramo, da je bil problem glede asfaltiranja ceste pred hišo tov. Bonka sporazumno rešen, kar je zelo pohvalno, vprašanje pa je, kako bo s cesto „Na ulicah“ saj je primer sedaj v sodnem postopku. Jemčeva cesta z asfaltom še vedno ni dosegla Habatove ulice, saj bi bilo treba zadnji odsek ceste, ki pelje ob potoku Pšata, zavarovati pred vodo s posebno betonsko ogrado. Za postavitev te 90 m dolge „škarpe“ bi morala poskrbeti komunalna interesna skupnost, KS pa je za njeno postavitev že plačala 33 milijonov S din. Izvajalci bi morali ograjo postaviti od 5. novembra do najkasneje 15. decembra. Ker jim to ni

uspelo, bo morala Samoupravna Komunalna Interesna Skupnost plačati kazen, čeprav se izvajalci del izgovarjajo na slabo vreme. Izgovor ni dobro izbran, saj vsi vemo, da je bilo vreme v letošnji jeseni izjemno lepo! Problemi se pojavljajo tudi pri plačevanju samoprispevka za ceste. Na KS smo izvedeli, da se sredstva samoprispevka zbirajo zelo počasi. Obvestiti pa moramo krajane, da bo vsak, ki do konca leta 1978 še ni plačal potrebnega zneska, moral v letu 1979 plačati obresti, za znesek v isti višini, kot se te plačujejo v bankah. Pohitite! Čim preje plačate, tem manjše bodo obresti!

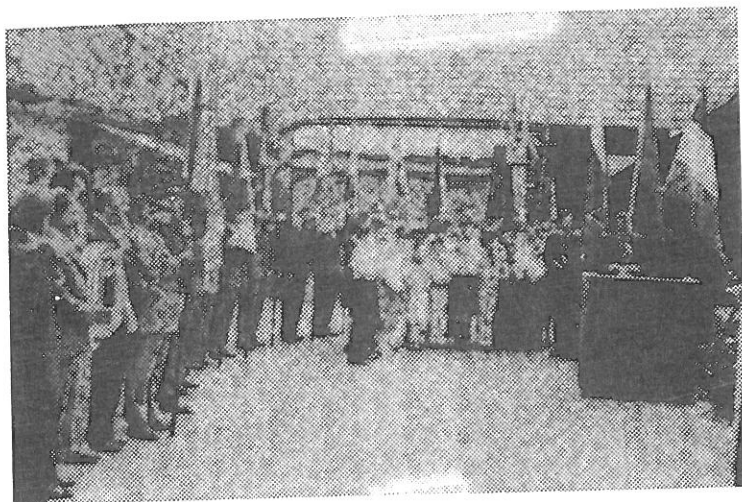
SREČNO 1979

VAM ŽELI

DPO IN KS TRZIN

Trzinske makedamske ceste so dolgo časa belile glave Trzincem. Sedaj pa nič več; kajti končno jim je uspelo položiti nanje asfalt. Fotografiji sta iz otvoritve cest, ki je bila ob krajevnem prazniku.

25. krajanov je zaprosilo za odlog pri plačevanju samoprispevka. O njihovih prošnjah so že razpravljali na svetu KS.

Ker so se krajsani novega dela naselja pritožili, da referendum ni bil speljan v skladu z zakonskimi določili, so nam v KS zagotovili, da je šlo vse po zakonski poti. Vsi, ki zaradi katerihkoli razlogov ne vedo kako je prišlo do uvedbe samoprispevka za sofinanciranje asfaltiranja cest in gradnje ostalih komunalnih objektov za območje celotnega Trzina, naj si ogledajo uradno vest, ki je bila 30. 5. 1978 objavljena v Občinskem poročevalcu pod številko 21/78. Povedati moramo tudi, da se je referendum o uvedbi samoprispevka, ki je bil 12. 3. 1978 udeležilo 85,60 % prebivalcev Trzina, in da je za uvedbo samoprispevka glasovalo 58 % ljudi, proti pa jih je bilo 25 %.

NOVI ZAZIDALNI NAČRT

Zaradi spremenjenih razmer v Trzinu je SKIS Domžale, pri Biroju 71 naročila novi zazidalni načrt. Načrt, ki naj bi rešil večino sedaj perečih problemov, na Biroju urejujejo po predlogih KS, SKIS-a in predstavnikov komisije, ki je bila določena na zboru krajanov novega naselja. Načrt bi moral biti sedaj že izdelan, kot pa je pri nas navada – lepo kasni. Preden bo načrt sprejet bo minilo kar nekaj časa, kar seveda ni v korist našemu kraju. Upajmo, da bo izdelan še v letošnjem letu, zato je potrebna njegova javna razgrnitev, ki mora trajati mesec dni. Glede na pripombe krajanov bo moral biti popravljen,

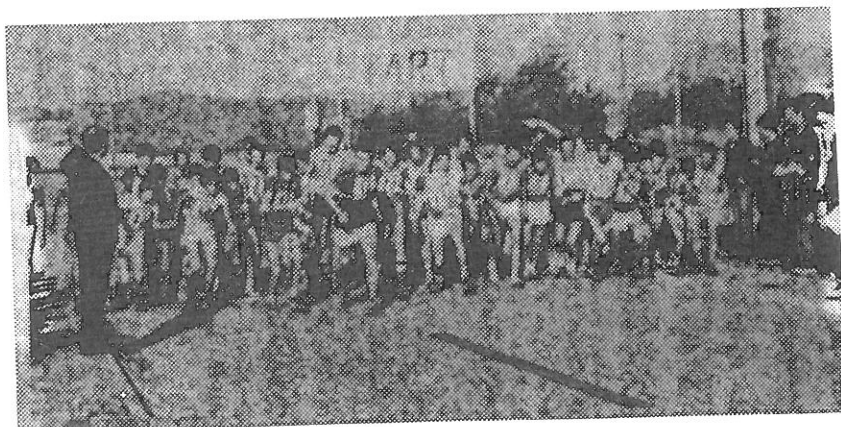
nato pa ga bo čakala procedura potrjevanja oziroma sprejemanja po raznih družbenih ustanovah. V najboljšem primeru, lahko upamo, da bo načrt sprejet v začetku pomladi – Upajmo! Iz raznih virov smo izvedeli, da naj bi načrt reševal vprašanja nadaljne gradnje, prinesel naj bi rešitev kritičnih prometnih točk (avtobusne postaje, pešpoti itd.) iz njega naj bi bila znana hortikultura ureditev našega naselja, razvidna pa naj bi bila tudi ostala komunalna ureditev našega naselja. Kot kaže bo novi zazidalni načrt odgovoril na kar lepo število vprašanj, mogoče pa bo prišlo do kakšnih novih pro-

blemov. No počakati moramo na novi načrt. Čakati, čakati... Ali se vam ne zdi, da vse prepogosto čakamo? Že pred yprejetjem načrta pa se nam je posrečilo, da smo izvedeli, da se bodo dela na pešpoti od sedanje trgovine proti križišču in nato ob cesti Ljubljana–Maribor do mosta čez Pšato, ter na razširitvi mosta začela že spomladi. Projekt za ta podvig bo odobren, finančna sredstva pa so že zagotovljena.

Spomladi pa bodo s prometnimi znaki in cestnimi oznakami opremile tudi vse ceste v našem kraju. SKIS je pregledala, kje so potrebne nove oznake. »

TRGOVINA

Trzin se sedaj lahko pohvali s prenovljeno trgovino, ki so jo mojstri spremenili v samopostrežbo, še vedno pa ni jasno, kdaj bo zgrajena trgovina v novem naselju. Verjetno že veste, da za trgovino, ki naj bi po prvotnem načrtu stala v središču novega naselja, ni bilo moč najti investitorja, za novo lokacijo ob cesti Ljubljana–Maribor, pa je zanimanje že večje. V isti stavbi v kateri naj bi bila trgovina naj bi bila tudi banka. Da bi bile stvari okrog trgovine jasnejše, bo treba počakati do sprejetja novega zazidalnega načrta.

Trzinski gozdni tek, ki namerava postati vsakoleten in ga Trzinci organizirajo ob krajevnem prazniku je letošnje leto privabil močno ekipo tekmovalcev iz domala vseh slovenskih športnih društev.

ŠOLA

Temeljni kamen za osnovno šolo je že zazidan. Ampak ne v Trzinu, da si ne bi kdo mislil, temveč v Domžalah. Osnovna šola Vencija Perka se bo začela graditi spomladi. Spomladi pa bo prišel na vrsto tudi tretji samoprispevek za šolo. Torej samoprispevek bo, na šolo bomo pa Trzinci še počakali.

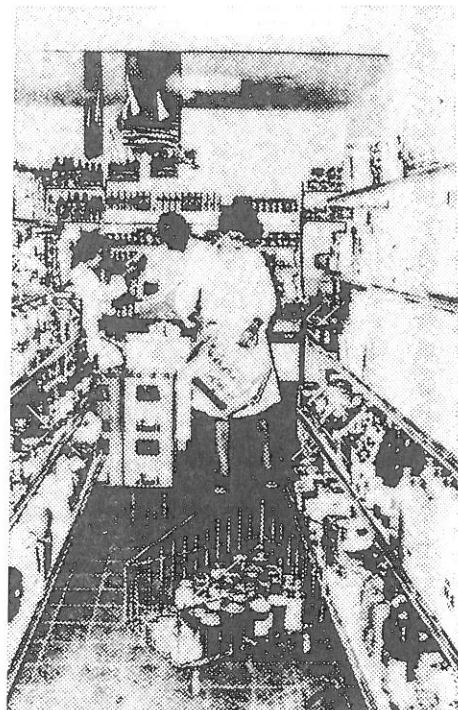
Gradnja šole bo v srednjeročnem programu 1980–85. Do tedaj pa ni možnosti. V Domžalah pa se nekaj dogaja. Šušlja se, da bo šola Vencija Perka ena izmed najmodernejših, če ne še celo najbolj moderna. Kaj to pomeni? Imela naj bi zaprt zimski bazen, avtomatsko strelišče s desetimi mesti za zračno puško itd. V Trzinu pa potrebujemo samo šolo, čeprav nekateri menijo, da je še premalo otrok. Pa je vendar v prvem razredu več kot trideset učencev. Bo že nekako šlo. Nekaj jih bo hodilo v Mengeš, nekaj v Domžale in v Ljubljano, pa bo spet kar v redu in naslednja šola se bo potem lahko gradila nekje drugje, recimo v Mengšu. Trzin je potemtakem ne bo potreboval.

VRTEC

Sedaj pa še nekaj o drugem delu romana z naslovom: „Otroški vrtec“. Vsem nam je znano, da obstajata v Trzinu dve lokaciji za vrtec in dve varianti za izgradnjo vrtca. Prva varianta je, da bi vrtec gradila SGP Gorica. Kreditirala bi ga iz sredstva novogradnje. SOV pa bi bil investitor. Torej je pogoj novo gradnja. Drugi ponudnik je Marles, ki bi vrtec gradil z republiškim kreditom, brez pogojev. Gradnja bi bila montažna in zelo hitra. Do tu je sedaj vse v redu. Problem je v „dveh“ lokacijah. Sklep a prvo lokacijo je bil sprejet na zboru občanov 74. leta. Če bi hoteli ta sklep spremeniti, bi morali sklicati ponovni zbor občanov. Zavedati pa se je treba, da so tu najvažnejši otroci. Zato mora biti odločitev hitra, ker bodo sicer roki zamujeni. Ponovno bo treba sklicati poseben zbor občanov celotnega Trzina, kjer naj bi bilo dokončno izglasovano. Kot vidite, problem ni v pomanjkanju denarja, temveč v nas samih.

Upam, da bo na zboru izrečena zadnja beseda.

Kakšno opozorilo bodo v kratkem brali!

Trgovina v Trzinu

TELEFON

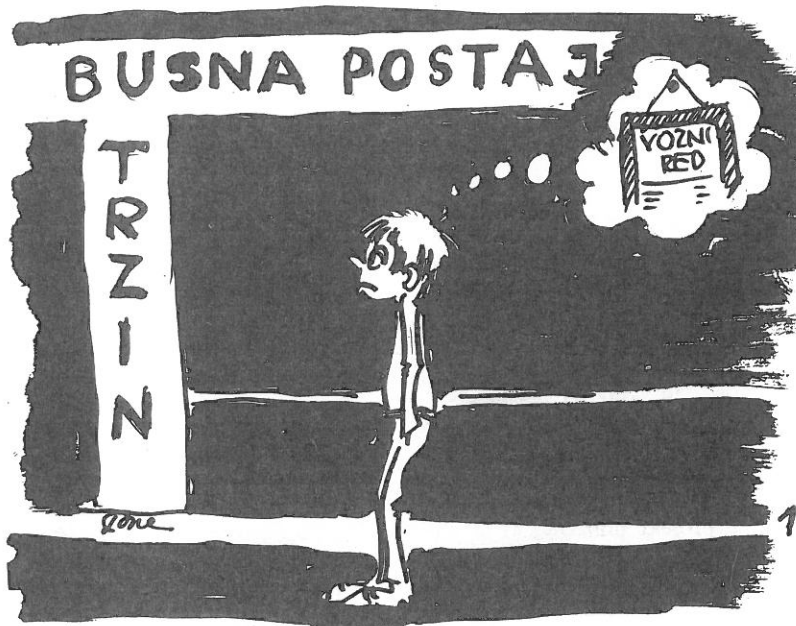
Čez čas bo verjetno prišlo tudi do zapletov na področju komunikacij, se pravi – telefonov. Z veseljem smo čakali na povečanje zmogljivosti telefonske centrale ob ureditvi nove pošte v Mengšu. Iz še ne čisto potrjenih vesti, smo izvedeli, da so zmogljivosti nove centrale v Mengšu vse bolj zasedene. Ker smo Trzinci približno enako oddaljeni od Mengša kot od Domžal, so se naše oči uprle v Domžale. PTT delavci so res poskrbeli za napeljavo telefonskega voda iz Domžal do Trzina. Koliko je prosilcev? Vse kaže, da jih je v našem kraju veliko, vemo za vsaj 192 prosilcev v novem delu Trzina. Koliko pa jih je še v starem delu!?, pa bo dobilo telefon, ne vemo. Črne slutnje pravijo, da ne bo toliko telefonskih priključkov, kot je prosilcev. Spomnimo se še treh javnih telefonskih govornic, ki so že dalj časa obljubljene našemu kraju (vsaj ena je obljubljena že zelo dolgo). Ali se bodo obljube izpolnile? Mogoče bi bilo tudi o tem vprašanju ~~treba razpravljati~~ na kakšen zbor krajanov, stvar pa bi lahko zanimala tudi delegate našega kraja.

ČISTILNA NAPRAVA

Nekaj smrdi okrog čistilne naprave!? Sama naprava je že dalj časa dograjena, vendar je podjetje Hidrometal kot bodoči upravljalec kar noče prevzeti od izvajalca del. Sklicuje se na to, da naprava ni zaščitena po predpisih. Sprva je manjkala zaščitna ograja okrog objekta. Da so jo delavci Slovenijacest postavili je trajalo kar tri mesece (verjetno je to posebna varnostna ograja, saj se da navadno postaviti hitreje). Nad bazeni, v katerih se bodo odplake čistile precej časa ni bilo zaščitnih mrež; upamo, da je sedaj za varnost poskrbljeno. Velik zaplet je povzročil tudi nek čisto navaden ključ, ki se je izgubil. Strokovnjaki, ki se ukvarjajo z usposobitvijo čistilne naprave so se vsi zmedeni spraševali, kako nadomestiti izgubo ključa, ki ga v nekaj minutah lahko izdelata katerikoli izdelovalec ključev, niso pa pomislili niti na to, da tak problem lahko z lahkoto reši kakšen vajenec v ključavničarstvu, ki jih tudi v Trzinu ni malo. K sreči so po vročičnem iskanju v 14-dnevih ključ našli in se iznebili težkih skrbi. Izgleda tudi, da se elektrika na vse kriplje upira priti v bližino odplak in čistilnih naprav. Upamo, da so jo sedaj že ukrotili in priklopili na omrežje čistilne naprave. Se pa nič ne ve, ker se pri čistilnih napravah stvari, ki v vsakdanjem življenju izgledajo dokaj preproste, kaj lahko zapletejo. Prav pred kratkim se je tam pokvarila črpalka. V normalnih okoliščinah bi za popravilo potrebovali samo en dan. Tako pa... Samo če pomislimo, da bi naprava morala začeti s poiskusnim obratovanjem najkasneje s 1. septembrom (obljubljeno pa je bilo že tudi preje) in da bo moralo poiskusno obratovanje trajati eno leto, si lahko predstavljamo, da bi bila lahko čistilna naprava zelo primerno prizorišče za kriminalni roman. Zapletov, ki so, kot vidimo, počasi rešljivi, nikoli ne zmanjka.

PITNA VODA

Tudi s pitno vodo so lahko zapleti, pa ne samo kadar je suša. V Trzinu je vodovodno omrežje že končano, (v novem, so iz previdnosti cevi večje, tako, da bi zado-

stovale tudi, če bi bile vse hiše že vseljene in tudi, če bi se naselje širilo) treba pa je zgraditi le še nov rezervoar na hribu v severnem delu novega naselja (na Žibratovem vrtu). Vodobran bo imel prostor za 200 kub. m vode, kar bi po izjavah strokovnjakov moralo biti dovolj, saj predvidena potrošnja vode verjetno ne bo večja od 53 kub. m na dan. Delavci geološkega zavoda,

ki so delali raziskavo terena pred začetkom gradnje, pa so naleteli na nerešljivo uganko. Kako se je to moglo zgoditi? Predvideli so, da bo v sestavi ozemlja, kjer bo stal rezervoar, le 20 % skal, ko pa so se dela začela, se je pokazalo, da je tam pravzaprav 90 % skal. Miniranje za temelje bi moralo biti že opravljeno, pa kaj, ko so težave nepredvidene. Delovni zagon, ki je

bil pokazan pred tremi meseci, ko so se dela začela je otežen s skalami, začel padati. Upamo, da se bo stanje popravilo. Zanima nas le, kako so mogli biti zaslepljeni oko-

ličani — zasebni graditelji hiš, ki so ob kopanju temeljev, za svoje hiše tudi naleteli na skale, pa so jih nepremišljeno kar v nekaj dneh zminirali. Zaslepljeni so tudi kmetje,

ki, kot smo slišali, ob ogledovanju gradbišča za vodobran modrujejo, da bi morali tam (odpreti) gramozno jamo. Saj sploh ne vedo, da je med gramozom tudi 90 % skal.

KDAJ PLIN V TRZINU ?

Ker Trzin in še zlasti novi del naselja leži v zaprtem, močvirnatem področju, kjer ni pravega prezračevanja, se je ideja o uporabi plina za ogrevanje stanovanj in drugih prostorov pojavila že ob začetku gradnje v novem naselju. Zaradi cenenosti in ker ne onesnažuje okolja, je bilo že takrat jasno, da je plin najprimernejši energetski vir za naše področje.

Na žalost pa so strokovnjaki izdelali projekt plinarne, ki bi zahteval zelo visoke investicije (preko 3 milijarde starih din). Podjetja, ki se ukvarjajo s plino, se niso hotela spustiti v to tvegano naložbo, saj ni bilo jasno ali bo uspešna. Možni investitorji so drug za drugim odstopili od namere, le zagrebška INA, ki posluje preko svoje TOZD v Sloveniji — Trgovina s plinom Kozina — je v želji, da razširi svoje tržišče tudi na področju, kjer plinifikacija ni razvita, pristopila k tej akciji. Zahtevala pa je, da se bodoča plinarna gradi na rentabilni osnovi in postopoma. To se pravi, da se najprej zgradi plinarna z rezervoarskim prostorom in pa plinovodno omrežje do potrošnikov v novem delu Trzina, kajti gradnja tamkajšnjih stanovanjskih sosesk projektno narekuje uporabo plina. Kasneje, v naslednjih fazah, pa bi s postopnim dograjevanjem zmogljivost plinarne povečevali, tako da bi s plinom lahko oskrbovala druge dele Trzina, kasneje pa tudi druga naselja in gospodarske uporabnike plina v Domžalski občini in okolici. Po dogovoru bi moralo projektantsko podjetje „Biro 71“ pripraviti vso potrebno investicijsko in tehnično dokumentacijo, potrebno za gradbeno dovoljenje. Glede na znano problematiko Biro-ja je morala celotno problematiko dokumentacije prevzeti v svoje roke SKIS Domžale, pri tem pa je seveda prišlo do prestavitve roka izgradnje v kasnejši čas. Na pobude INE in zbora krajanov novega naselja je SKIS pričela s pridobivanjem republiških soglasij, glede na spremembo finančnih kriterijev pa je bilo treba izdelati investicijski projekt, ki še izkazuje rentabilnost plinske postaje v Trzinu. Izdelan pa je bil tudi samoupravni

sporazum, v katerem je določeno, kako bo potekala izgradnja plinarne, kako se bo gradnja financirala in seveda kakšne so naloge, dolžnosti in pravice vseh, ki so na ta ali oni način povezani z gradnjo plinske postaje in plinifikacijo v naši občini.

Novo plinsko postajo bodo, če bo vse po sreči, začeli graditi v januarja 1979 — na desni strani ceste Ljubljana—Maribor v bližini čistilne naprave. V prvi fazi, do 1980. leta, bo zgrajen rezervoar za 150 kub. m plina, naprave za uplinjanje tekočega plina in pa plinovod, ki bo speljan do porabnikov plina na področju novega naselja. Tako bo plin dosegel uporabnike ob levi in desni strani Mlakarjeve ulice (naselje marlesovih montažnih hiš, vrstne hiše in individualne hiše, ki so bile na tem področju že preje), dosegel pa bo tudi zasebne stavbe ob Ulici 7. julija in Ulici OF.

Sredstva za izgradnjo plinske postaje in plinovoda v prvi fazi, ki bo po strokovnih ocenah veljala 18,189.000 ND, se bodo zbirala po naslednjem ključu: investitor INA

PLIN bo zagotovil lastna sredstva v višini 3.000.000 din, SGP Gorica bo vplačalo na račun 126 že zgrajenih vrstnih hiš (tip R-420) 4.055.000 din, SGP Gorica ali katerikoli graditelj bo moral plačati 6.546.000 din kot prispevek za okoli 180 stanovanjskih hiš, ki naj bi jih gradili v letu 1979 na jugozahodnem področju novega dela naselja. Zasebni lastniki „Marles“ hiš bodo morali zagotoviti okrog 1.200.000 din za 80 hiš, zasebni lastniki vrstnih hiš pa bodo morali zbrati 450.000 din za 30 hiš, (zasebni lastniki tako Marlesovih kot vrstnih hiš, ki bodo morali zbrati denar, si bodo lahko pomagali s krediti, ki jih bodo dobili ali pri LB Domžale, ali pa v podjetjih, kjer so zaposleni). Na račun trgovsko poslovnega objekta in vzgojno varstvenega zavoda pa bo morala plačati 644.000 din SKIS. Da bi dobili vsa potrebna sredstva, manjka še 2.294.000 din, to razliko pa bosta SKIS in bodoči investitor INA krila tako, da bo SKIS odgodila plačilo zemljišča in tehnične dokumentacije, INA pa bo pridobila

Prijetna fotografija marljivih osnovnošolcev je nastala spomladi na očiščevalni akciji Trzina. Starejših udeležencev nismo mogli posneti, ker jih ni bilo. Posnetek objavljamo tudi zato, da opomnimo krajanе, da se zopet bliža pomlad, ki rada razkrije nesnago.

bila potrebno garancijo zaradi težav, ki so se pojavljale pri izbiri finančnih sredstev (tudi zato, ker je financiranje odvisno od števila bodočih hiš v marlesovem naselju, ki se bo razširilo do vodnega razbremenilnika) in ker je bil zazi-dalni načrt popravljen, je prišlo do zavlačevanja s pričetkom gradnje. Ta bi se morala pričeti v septem-

bru, sedaj pa se bo v januarju. Kljub vsemu bodoči investitor INA obljublja, da bo zagotovila prve priklone na plinovodno omrežje v sredini leta 1980. Trditve podkrepuje z izjavo, dso že izbrani vsi dobavitelji opreme ter tudi izvajalci gradbenih in montažerskih del.

V kratkem bo sklican zbor kra-

janov novega naselja, ki se ga bodo udeležili predstavniki bodočega investitorja, SKIS-a, Biroja 71, KS in LB. Na zboru bo med drugim jasno prikazan finančna zgradba te investicije, posamezniki pa bodo lahko dobili tudi vse podatke o možnostih kreditiranja prispevka za plinovod.

PARALFNI TTK

STRELCI PA KAR STRELJAJO . . .

Točno tako, kot je vidno iz naslova! Na prenovljenem avtomatskem strelišču domala vsak dan trenira vrsta zagriženih fantov in dosega lepe uspehe. Pred nekaj meseci so tretjič osvojili pokal za memorial „Tineta Kmetiča“ ter ga dobili v trajno last.

Povedati moramo tudi, da je bilo strelskemu društvu Trzina na zboru volilcev podeljeno oblikovanje – srebrni znak strelske zveze Slovenije – za požrtvovalno in uspešno delo.

Priznanja so dobili tudi najzaslužnejši strelci Mušič Franc, Kralj Viljem in Perne Andrej.

Upamo, da bo kmalu na vrsti tudi marljiva tajnica društva Mlakar Nuša, ki ima vedno polne roke dela z vedno obsežnejšo administracijo.

Na zboru volilcev so izvolili nov upravni odbor, nadzorni odbor in disciplinsko komisijo ter tehnično komisijo. V glavnem pa so v funkcije sprejeti tisti, ki so v teh organih do sedaj že delali.

Vedno resneje pa se zadnje čase ukvarjajo z idejo, da bi postavili v Trzinski jami (na polju) strelišče za MK puško in mogoče še kaj.

Upamo da jim bo uspelo!

NEKJE ŠKRIPLJE

Smo v letu desetega kongresa ZSMS Slovenije. In je lepo in prav, če se spomnimo tudi naše OOSMS Trzina.

Nekje škriplje, grdo cvili, ro-poče in prasketa. In kje se dogajajo te čudne stvari? Jasno v mladinski organizaciji, ali še natančneje – v OOSMS Trzin. Šklopoče in škrip-lje zarjavelo kolo, da toda namesto da bi se kolesej pomaknil naprej se rajši z vso vztrajnostjo počasi pomika nazaj. Ob pogledu na množico mladih v Trzinu ne moreš verjeti, da je organizacija kot taka, obsojena nasmr. Predvsem pa je zanimivo, da so mladi zelo aktivni na primer v drugih organizacijah, kot so: kulturno in „športno“ društvo, gasilsko . . . Toda zopet moram poudariti, da so na žalost, to skorajda vedno eni in isti, ki več ali manj (ne) delajo tudi v osnovni organizaciji. Torej, kot sem že omenil, mladi v Trzinu so. Kajti – to naj bi bil prvi in edini pogoj za obstanek in razvoj organizacije. Zanimalo in zanima me še, koliko je pravo število mladih v KS (da jih je veliko smo že ugotovili). Odgovora nisem dobil.

Kdo bo prej v Domžalah ?

Mogoče je to velika tajnost in mi prav zaradi tega mladinski funkcionar ni zaupal. Ali obratno, najverjetneje je, da tudi sam tega ne ve. In sprašujem se: „Ali je res kriva za to samo mladinska organizacija?“ S takimi in podobnimi vprašanji sem odhitel v Domžale – nikamor drugam, kot na občinsko konferenco mladih. Znano nam je, da je to najvišji organ, seveda z vsemi odbori in pododbori vseh mladinskih organizacij na terenu.

Torej vprašanje s katerim sem prišel v Domžale, se je glasilo: „Kaj stori občinska konferenca mladih, če na terenu neka določena mladinska organizacija ne deluje?“ (v tem primeru Trzinska).

Na to vprašanje mi je poskušal odgovoriti mladinski občinski funkcionar, ki sem ga takrat dobil v pisarni:

„Mladinska organizacija bi morala biti praviloma najbolj aktivna – in to na vseh področjih družbenopolitičnega življenja v KS in če to ni, bi se morala pozanimati za njeno (ne)delavnost praviloma SZDL in ZK. Na vsak način bi morali poskušati usmerjati in iz-

boljšeovati njeno delovanje!“

Na moje podvprašanje: „Kaj pa če ZK in SZDL ne poskušata izboljšati položaja v mladinski organizaciji, kdo je odgovoren tedaj? Ali niste tedaj poklicani vi?“ Tovariš se je spretno izmikal in je zopet poudarjal položaj družbeno političnih organizacij, katere sem že naštel.

Občutek sem imel, da se na mladinski konferenci nočejo vtikati v (ne)delo mladinskih organizacij na terenu in so tako le-te prepuščene same sebi do svojega pro-

pada.

Toda kot sem razumel, mladinska organizacija mora obstajati, pa čeprav samo na papirju!

Samo nekaj je, kar me moti in hkrati žalosti.

Nihče se ne razburja ob uhajanju mladih iz osnovnih šol, ter novo priseljenih mladincev in mladink v druge organizacije izven občine. Ali še slabše — nihče ne opazi tistih, ki niso vključeni nikjer. Razburijo pa se ob pogledu na nekaj madežev na steni v mladinski sobi (toda ali so starejši kaj

boljši? !!

Zaključek je jasen!

Če hočemo, da bo mladinska organizacija v Trzinu resnično živela v pravem pomenu besede, bodo morale občinska konferenca mladih in družbenopolitične organizacije v Trzinu bolj resno in učinkovito z medsebojnim povezovanjem usmerjati delo mladih. Kajti le tedaj, bomo lahko govorili o pravilnosti delovanja mladinske organizacije.

Jože

*Ja ljuba duša, kar boste pa vi popravljali, saj nobenega zoba nimate!
Ko sem se na vrsto za zobozdravnika prijavil, sem imel še vse!*

NEKAJ O DELEGATIH KS

Naš kraj na zboru KS na občini predstavlja 11 delegatov iz starega in novega Trzina. Na svojih sestankih predvsem obravnavajo gradiva za seje v občinski skupščini.

Na zasedanjih zastavljajo tudi delegatska vprašanja, ki se nanašajo na pojasnila o dogajanjih v občini, ki so pomembna za Trzin. Takšnih vprašanj so zastavili že več, vendar odgovori niso vedno zadovoljivi.

Izvedeli smo, da gradiva za seje ponavadi dobijo precej pozno, tako da vedno nimajo časa za dobro pripravo na zasedanje, saj je gradivo zelo obsežno. Delegati pogrešajo tudi boljšo povezavo s sokrajanji. Za obveščanje sokrajanov bi lahko koristili tudi naš časopis. Obljubili so, da bodo v bodoče to tudi storili.

KAJ NAM PRIPRAVLJA KUD FRANC KOTAR ?

Spet smo sredi nove sezone prireditev, proslav, uprizoritev. Tudi KUD Franc Kotar Trzin je že krepko zaoral ledino letošnje sezone. Namreč, ob 29. novembru je pripravilo odlično proslavo v počastitev Dneva republike in 100-letnice Župančičevega rojstva, ki pa je dobila še večji pomen s podelitvijo priznanj jubilentoma Ručigaj Marjanci in Torrelli Janku.

Delo tov. Torrellija, delo učitelja, režiserja je bilo ozko povezano s Trzinom. Dopoldne vzgojno-izobraževalno delo v šoli, zvečer vaje za: Narodnega poslanca, Pot do zločina, Dobrodošla Mrs. Agata... Tov. Torrelli bo v kratkem praznoval tudi svojo 70-letnico.

Tov. Ručigaj Marjanca je praznovala 80-letnico rojstva. Od tega je več kot 50 let posvetila delu pri društvu Franc Kotar. V tem času je v Trzinu zrežirala več kot 50 iger, bila igralka in napisala več mladinskih iger. Za svoje delo je prejela že več priznanj v občinskem, pa tudi v republiškem merilu.

In kaj ima naše društvo še v programu?

Nušičeva „Sumljiva oseba“ že dobiva svoj obraz v režiji tov. Ručigaj Ivana. Otroška igrice „Pastirček in princeska“ pod režijskim vodstvom tov. Majde Ipavčeve, pa bo zadihala šele drugo leto, predvideno velja v februarju. Člani društva bodo pripravili tudi proslavo v počastitev Slovenskega kulturnega praznika.

KOLIKO ČASA TRZINSKI ŠPORT ŠE NEORGANIZIRAN ?

V „Odsevu“ smo se že večkrat razpisali o problemih športnega društva. Pričakovali smo, da bomo z raznimi bodicami zadeli na pravo mesto. Toda vse skupaj je padlo na neplodna tla in ostalo kot prej – športno dru? tvo ne deluje že od same ustanovitve dalje.

Kje so vzroki za to? Prav gotovo v vodstvu ŠD.

Ker ni pravega delivnega vodstva, ki bi se udeještovalo in vodilo akcije, tudi življenja v društvu ni. Morda bi bila rešitev iz takega položaja v tem, da ena od DPO prevzame kontrolo nad delom ŠD.

Toda kdo? Morda SZDL . . .

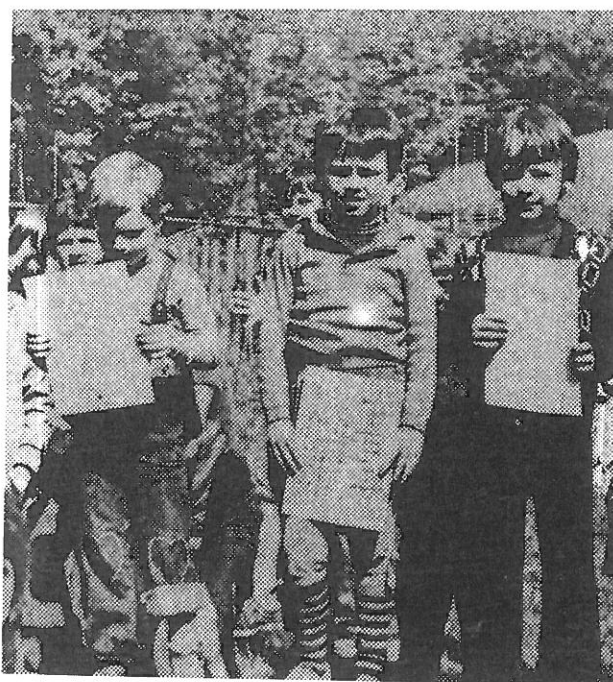
Vsekakor bi bilo treba sestaviti novo vodstvo, če hočemo, da bo ŠD zaživelo v pravi meri. Naloga ŠD ni v tem, da vzgoji nekaj športnikov, ki bodo zastopali Trzin na raznih tekmovanjih, ampak predvsem gojitev množičnosti, ki jo v Trzinu pogrešamo. Predsednik ŠD se je nekoč pritoževal: „ŠD nima in ne dobiva denarja za svojo dejavnost!“ To ni čudno, saj dejavnosti in dela ni bilo, na TKS pa ni bil poslan niti program za dejavnost društva. Seveda zato, tudi denarja ni bilo. Treba je začeti z delom, pridobivati je treba na množičnosti. ŠD Trzin pa gre na žalost ravno v nasprotno smer – k zmanjšanju svojih članov. To je dejstvo mimo katerega ne moremo, kajti mlad športnik, ki ima željo po treniranju hitro obupa, ko vidi kako ŠD životari z dneva v dan, iz leta v leto.

No, malo se nas je lotil pesimizem, toda nekaj se še dogaja v Trzinu! Še je ostalo nekaj privrženecv športa, pa čeprav delajo mimo športnega društva na lasto pobudo. Vsi ti se udeještoujejo na različnih področjih, tako, da bi se jih dalo s primerno organizacijo, podporo združiti, saj na nekaterih področjih dosegajo prav zavirljive uspehe. Naj omenimo le nekaj njihovih dosežkov: 1. mesto mladih košarkarjev iz Trzina za pokal meseca mladosti v občini Domžale.

7. mesto šahistov OŠ TRZIN na občinskem prvemstvu na Brdu pri Lukovici. Nekaj dobrih uvrstitev atletov na krosu, na 12 km v Vodica in na krosu okrog Bohinjskega jezera na 14 km. Pri slednjih so se zlasti izkazali: Levec Peter, Smerajc Andrej, Černigoj Marjan, Bratovž Janez in Volčini Jure. Občinski kros za pokal „Dela“ tudi tu so mladi tekači pokazali dobro

formo: Smerajc Andrej, Bratovž Janez in Volčini Jure so bili med najboljšimi v svoji skupini in so se uvrstili na republiški kros „Dela“, ki je bil v Ajdovščini. Moramo jih pohvaliti, saj so se izkazali tudi pri taki množičnosti. Na spomladanskem in Jesenskem krosu so se najbolje preznajili osnovnošolci, saj so bili tudi najbolje zastopani. Pose-

bilo igrišče vedno polno mladih športnikov. Na žalost pa je ta prostor samo začasen, saj je tu predvidena lokacija za VVZ in ravno sedaj opravljajo na tem ozemlju geodetske raziskave. Končni odgovor in izid raziskav nam še ni znan. Spomnimo pa se le, da je KS Trzin že večkrat obljubljala teren za igrišče, vendar je ostalo samo pri obljubah. Če se povrnemo k

Fotografijo Boštjana Kralja, Damjana Jemca in Cajnar Tomaža ki zmagoslavno svojijo na zmagoslavnem odru smo posneli na letošnjem spomladanskem krosu, ki ga vsako leto organizira peščica zagrizenih Trzincev brez pretiranega sodelovanja članov športnega društva.

ben uspeh pa je bil trzinski gozdni tek, ki ga je peščica Trzincev pripravila v počastitev krajevnega praznika in ga nameravajo organizirati vsako leto. Pohvaliti je treba organizacijo, kot tudi množičnost in kvaliteto tekmovalcev, saj so bili za topani domala vsa športna društva iz cele Slovenije. Trzinci so se kar dobro odrezali v zelo močni konkurenci.

Ko že pišemo o športnih uspehih, naj zapišemo tudi to, da so si prizadevni nogometaši uredili zasilno nogometno igrišče za lopo pri Habatovi cesti. Prav tu se je pokazal problem, da v Trzinu primanjkuje športnih objektov, saj je

prejšnjim razmišljanjem se vprašamo: „Kako ŠD vodi te mlade športnike? Kako jih trenira? Kdo jih moralno in finančno podpira? Koliko časa še mislijo biti športniki samorastniki?“ Mislimo, da lahko na vsa vprašanja gledamo s črnimi očmi. Veliko pa smo za tako stanje krivi tudi sami občani Trzina.

Zakaj ne bi na sestankih ali na zboru občanov enkrat sprožili tudi problem športa v Trzinu in se vsi skupaj dogovorili, tudi o gradnji športnih objektov, o stanju ŠD in o drugem? Mislimo, da se vsi skupaj lahko sramujemo nad stanjem v kakršnem se nahaja ŠD.

PORTRET NEKEGA ŽIVLJENJA

Teško je pisati o človeku, ki je živel bogato in ustvarjalno življenje; karkoli rečeš, karkoli zapišeš, beseda je premalo. Mislim, da v Trzinu ni nikogar, ki ne bi poznal, kot ji pravimo, naše Marjanice, da Romsove Marjanice, ki nosi v sebi tudi pravcato zakladnico spominov. In kot je ona dihala in živela za Trzin, tako tudi ne moremo govoriti o Trzinu, ne da bi omenili njo. Tudi o tistem Trzinu, ki ga že počasi prekriva tančica pozabe. Želeli smo doživeti njene spomine, še posebno zdaj, ko je pred nedavnim prejela priznanje za življenjsko delo na področju Trzina.

Njen obraz, v katerega je življenje vtaklo številne gube, je prekrila rahla otožnost, ko se je zamislila in začela... „Veš, ko sem bila precej mlajša, smo mladi Trzinci želeli, da bi naš kraj gospodarsko in kulturno vzcvetel. Vsa mladina, tako kmečka kot delavska in študentska se je navduševala nad športom, posebno ljub jim je bil nogomet. Igrali so z žogo, (starejši so jo imenovali „goža“) ki je bila narejena iz cunj. Vendar taka „goža“ se ni obnesla. Če je slučajno padla v lužo se je ni dalo več brcati. Prav hrepneli so po pravi nogometni žogi, ki pa je bila seveda predraga za njihove prazne žepe. Kar smilili so se mi in ker sta bila med temi nadebudneži tudi brata Slavko in Stanko, sem jim priskočila na pomoč.

Ti fantje pa niso samo brcali žoge, ampak so se navduševali tudi nad umetnostjo, bili so namreč strastni obiskovalci ljubljanskega gledališča, opere in drame. Predstave, ki so jih videli, so jim bile naj-

ljubša snov za debato, kdo med njimi je „tip“ za to vlogo, kdo za ono, nato so jih kar študirali. Brcali so žogo in premišljevali o igranju. Kje naj bi igrali, kakšno ime naj bi izbrali? In v teh nogometasih je dozorel sklep, da ustanovijo društvo, kjer bi se lahko izživljali vsi, ki imajo smisel in veselje do igre. In to ne gledam...
nost. Tako so kmalu (1923) navdušeno ustanovili društvo in ga imenovali Napolitično izobraževalno društvo Trzin. Zakaj tako ime? Ja, ustanovitelji so vedeli, da strankarska zagrizenost članov ne bi družila, v bratski slogi in moči pa so se vse strankarske napetosti razblinile in društvo je tako služilo svojemu poslanstvu. Mladim so se kmalu pridružili starejši in delo je steklo.“

Marjanca je oživela. V besede je polagala svojo dušo.

„Prvo česar smo se lotili je bila dramatika. Svojega prostora nismo imeli, zato smo igrali na Narobeto-tem podu. Stole na gledalce so posodili vaščani in smo jih morali prinašati in odnašati. Od 1925 dalje pa je bilo vse v soli. Toda tudi tu je bilo težko. Razred, ki smo ga uporabljali je bilo treba izprazniti, znositi sklopi na podstrešje, postaviti provizoričen oder in po igri spet urediti razred za pouk. Kljub neznosni vročini, majhnem prostoru in potenju, pa so igralci in gledalci uživali v igranju in zborovskem petju. Trzinski zbor je namreč pred vsako igro nastopil z nekaj pesmimi.

Solska soba je postajala premajhna za vse večji obisk in začelo se je rzapravljanje o graditvi prosvetnega doma. V ta namen smo izvolili upravni odbor. Na zemlji-

šču za gradnjo doma se je poleg obrtnega začelo tudi udarniško delo, ki je v številkah zabeleženo v knjižici, ki smo jo v šali imenovali „ŠPEH“. Bila je dokument pridnosti in žrtvovanja. Na žalost našega „špeha“ ni več.

No, mladi nadebudneži—ustanovitelji so končno le dobili zadoščanje. Od 1923 do 1941 so ustvarili raznovrstne like v kar 86 premierah. Vodila jih je res neusahljiva ljubezen do igranja. Ni jim bilo odveč poleg odrskih vaj, prihajati še k meni domov k dodatnemu študiju vloge. Uspeh igralca je bil tudi moj uspeh. Vesela sem bila, ko sem videla, da moj trud le ni bil zaman. Bili smo prava velika družina.

Naše ljubezni do gledališča pa so se nalezli tudi naši otroci. Lepo mi je bilo pogledati v vzradoščene otroške oči, ko sem otroku obljubila, da bo igral. Ustavljali so me na cesti in spraševali: „Ali bom tudi jaz igral, prosim?“ Marsikdo od teh malčkov je prišel na vrsto, saj sem prav za nje napisala nekaj igrice, ki so jih v otroški prisrčnosti odlično podali. Te „igralčke“ danes občudujemo kot talentirane igralce in jim z veseljem ploskamo.“

Čutim, da so prav ti spomini v Marjanci najbolj živi prisotni. Miza v njeni kuhinji, ob kateri so se zbirali otroci in odrasli v pričakovanju nečesa lepega, pomembnega. In njen blagi glas, ki jih je uvajal v skrivnost umetniškega poustvarjanja.

Njeno delo — to je ona sama.

DAMJANA

Trzinsko naravno drsališče — bajer po domače — je z zimo zopet oživelo. Drsalcem je kot vidite dovolj, tistih, ki pa drsališče pred zimo pripravljajo, pa občutno manj.

„SMUČARJI POZOR“

SD MENGES vpišuje nove člane v SZS vsak torek od 17—19h v svojih klubskih prostorih (nad trgovino „Zarja“ pri kinu III. nad.). Društvo prireja zimske izlete in organizira tečaj smučanja: začetni in nadaljevalni. Kot član SZS imate popust: 10% pri nabavi smučarske opreme — 10% na vseh slovenskih žičnicah, 10% skozi celo leto neglede na število dni bivanja, (razen od 9. VII. do 20. VIII.) v raznih hotelih, kampih, kopališčih in športnih objektih.

SD MENGES vas vabi — vpišite se v čim večjem številu.

Član našega uredništva se je med počitnicami udeležil jugoslovansko-poljske alpinistične odprave v Hindukuš – pogorje pred Himalajo v Pakistanu. Uspelo mu je osvojiti peti najvišji vrh tega pogorja – 7.707 m visoki Tirič Mir. Ker je s tem postavil trzinski višinski rekord, objavljamo nekaj njegovih spominov na ta podvig.

TRZINEC V HINDIKUŠU

18. julija smo pod Tirič Mirom na višini 4.000 m postavili 8 šotorov, razpeli naše zastave in vse skupaj imenovali bazno taborišče. Za nami je bilo skoraj 10.000 km potovanja. Iz Slovenije smo šli najprej na Poljsko, kjer smo se prvič sešli s poljskim delom odprave, spakirali pa smo tudi 4 tone opreme in hrane, ki smo jo rabili na odpravi. Z vlaki smo se nato več dni vozili čez SZ, ki nam je zares kazala svojo razprostranjenost in prav malo je manjkalo, da nas ni kar obdržala na svojih prostranih stepah. V ternezu so nam namreč povedali, da je Ruska meja z Afganistanom za tujce zaprta. Po spretnih diplomatskih manevrih, pri katerih si je pomagal s poljsko vodko, je vodji odprave Stašku le uspelo, da so nam odprli mejo. Letos smo bili tako edina skupina tujcev, ki je prestopila svojetsko mejo z Afganistanom. Pravzaprav je nismo prestopili ampak smo se čeznjo prepeljali z ladjo, kajti mejo predstavlja z ruske strani dobro zastrežena reka Amu Darja. Afganistan nas je sprejel zelo toplo. No ja, vročina se je držala 50° C v senci. Nismo si mogli pomagati drugače, kot da smo se, kadar smo le utegnili, kar v oblekah kopali v tej veliki hitri reki. S tem svojim početjem smo tako razveselili afganistanske graničarje, da so se tudi oni kljub prepovedim oficirjev začeli kopati z nami. Ker pa so sinovi puščave bolj slabi plavalci, bi dva kmalu utonila. Rešili smo ju in si tako pridobili zaupanje vojakov, vseeno pa je bilo boljše, da smo pohiteli naprej. Najeli smo lepo poslikan afganistanski tovornjak, ga naložili z vso našo opremo, na vrhu vsega pa smo sedeli. Pred vročino smo se zavarovali s skoraj 100 l vode, s katero smo se ves las polivali. Škoda le, da nam ni dosti pomagalo. Če si se še tako močil, si bil že čez slabih 5 minut spet popolnoma suh. Pomagali smo si tudi s tem, da smo se ustavljali v številnih obcestnih čajankah, kjer

pa smo bili prisiljeni piti čaj, saj muslimani ne slišijo preveč radi za pivo ali vino, sami pa se ob pitju čaja izdatno opijanajo s hašišem in podobnimi mamili.

Vožnja čez lepo Afganistansko pokrajino je bila kar zanimiva, le škoda, da smo imeli proti koncu kar dosti opravka z drisko, saj naši želodci niso dobro prenašali afganistanskih narodnih specialitet, izdatno zabeljenih z nečistočo. Doktor odprave nam je prepovedal vso afganistansko in pakistansko hrano. Začeli pa smo se mastiti s poljskimi konzervami.

V Pakistanu smo kaj hitro dobili dovoljenje za osvajanje Tirič Mira, nismo pa dobili letala, ki naj bi nas prepeljal do Citrala, zadnjega večjega mesta pod gorami Hinduškuša. Morali smo si pomagati z avtobusi in jeepi, ki pa so dostikrat odpovedali, saj so bile ceste zaradi deževja dostikrat uničene. Pomagali smo si z nosači, ki so za majhen denar prenašali našo opremo, včasih pa smo jo morali nositi kar sami. V 8 dneh smo le premagali razdaljo, ki smo jo nato nazaj grede z letalom preleteli v eni uri. V Nolu, zadnjem naselju, do katerega seže cesta, smo najeli 90 nosačev, ki so nam v treh dneh nosili opremo do mesta, kjer smo si postavili bazo. Vsak tovor je tehtal okrog 30 kg, da pa bi zaslu-

žili več so nekateri nesli tudi po dva tovara na enkrat. Počutil sem se kot pravi izkoriščevalec, pa kaj, ko so bili nosači tako kar zadovoljni, saj je v njihovih krajih res težko priti do denarja. Poljaki pa na noben način ne bi dali več denarja.

Iz baznega taborišča smo začeli naskok na goro. Izbrali smo si smer po vzhodnem grebenu, ki ga dotedaj še ni preplezala človeška noga. V nižjih predelih smo imeli obilo težav s premagovanjem težavnih in zelo „odkritih“ ledenikov, ki so neprestano spreminjali svojo podobo. Morali smo se izogibati ledenim stolpom, ki so grozili, da se bodo vsak čas podrli, prehode smo morali iskati med globokimi ledeniški razpokami, premagovati pa smo morali tudi strma pobočja ledu. Postavili smo štiri višinska taborišča, v katerih smo lahko prespali in v njih hranili opremo in hrano. Goro, ki je visoka, kot je bila naša, je treba dalj časa naskakovati, kajti v višini je zrak redkejši, pa tudi zračni pritisk je zelo zmanjšan. Človeško telo se mora temu privaditi, zato smo po večkrat hodili po naši poti na goro, in opravljali smer z vezmi in tabori, v bazo pa smo se vračali počivat in nabirat moči. Pri vsakem novem poizkusu smo šli lahko že više.

Čim više smo šli, tem bolj mrzab je bilo, imeli pa smo že lažje in manj nevarno delo. Paziti smo

morali na to, da smo bili prilagojeni višinskim pogojem in seveda da kdo ni padel, kajti marsikak padec na grebenu bi se lahko končal 1.000 m nižje. Poljaki, ki jih je bilo še enkrat več kot nas, se v višini, razen dveh najboljših niso več tako dobro držali. Bili so slabše pripravljeni kot mi. Na nas je tako padel težji del. Večkrat smo morali na hrib in težje tovore smo imeli. Kljub temu je Poljakom le uspelo z uspešnim taktičnim manevrom, da do 10. avgusta osvojili vrh. Naslednji dan pa sva na vrh prišla jaz in Veselko Matjaž. Vrh so čez dva dni osvojili še trije: dva Jugoslovana in en Poljak, smer po kateri smo plezali pa se sedaj imenuje Jugoslovansko-poljska smer na Tirič Mir. Ko so se vsi srečno vrnili z gore, se je začelo nepopisno slavlje. Uspeha smo se res pristrčno veselili, misli pa so od časa do časa pobegnile tudi v domači kraj, ki sem si ga po tolikih dnevih in prigodah spet močno zaželel.

Vse, ki bi kaj več želeli slišati o tej odpravi, vabimo, da pridejo na predavanje o podvigu na Tirič Miru, ki bo spremljano z barvnimi diapozitivi. Predavanje bo v domu DPO v četrtek, 4. januarja 1979 ob 18. uri.

VABLJENI!

POLISH-YUGOSLAVIAN
EXPEDITION TO TIRICH MIR

170 m

ZVEZA KOMUNISTOV

Osnovna organizacija ZK Trzin je imela sedem sej, od tega štiri skupaj tudi za člane ZK, ki niso člani osnovne organizacije. V letu 1978 so prejeli šest novih članov. Soočajo se s kadrovskimi težavami s problemi novega Trzina, pripravljajo se tudi na volitve. Ukvarjali so se s problemi delovanja mladine, ki ima vse pogoje za delovanje, kadrovskih problemov pa se ne da rešiti v kratkem času.

O DELU

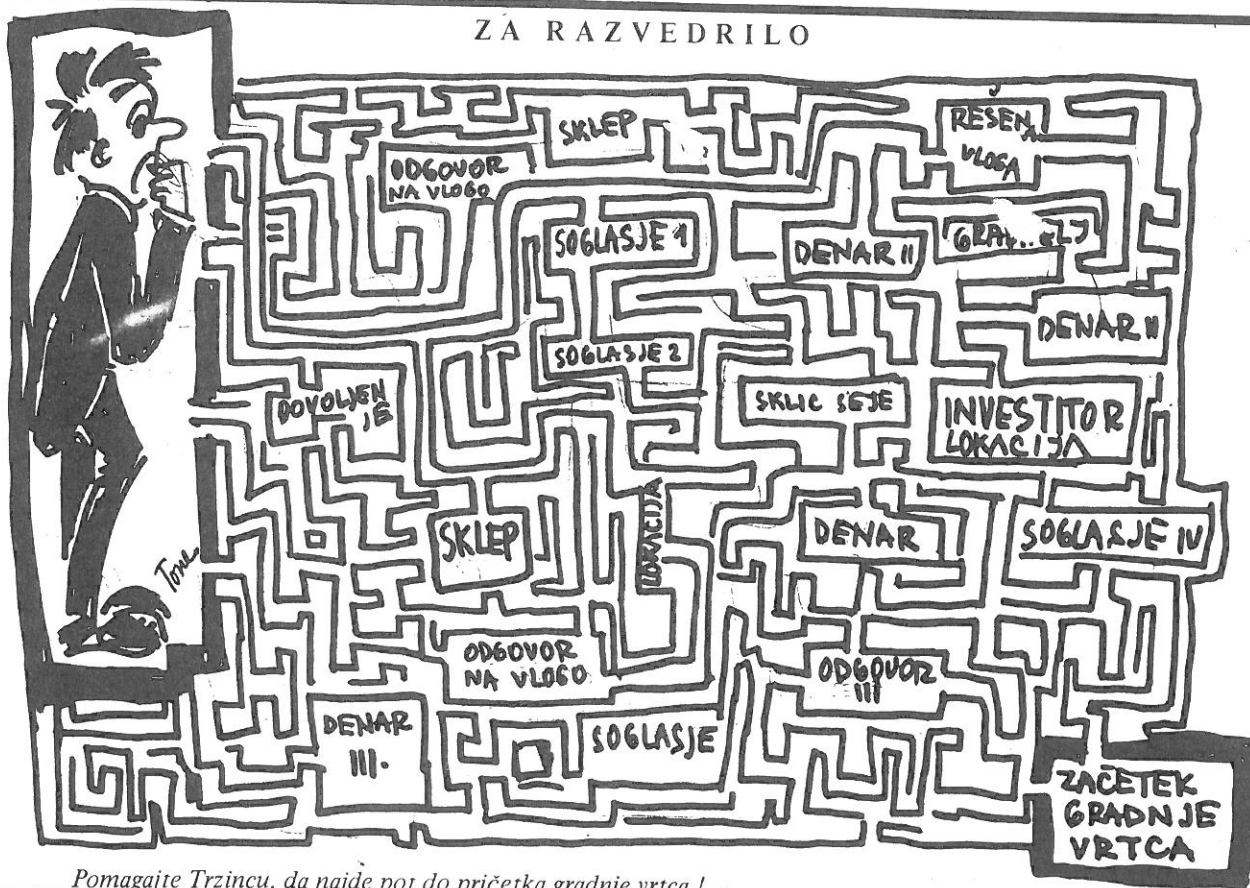
RDEČI KRIŽ

Krajevna organizacija RK je imela v letu 1978 tri sestanke. V sodelovanju z osnovno šolo so organizirali zbiranje obleke in papirja v humanitarne namene. Pobrali so članarino in sodelovali pri fluorografiranju krajanov Trzina. V načrtu imajo obdaranje starostnikov in težjih bolnikov za Novo leto.

ZVEZA BORCEV

KO ZZB NOV Trzin je imel v letu 1978 šest sestankov in sej. Za 8. marec so organizirali pogostitev mater in žena padlih borcev. Z drugimi DPO so sodelovali pri krajevnem prazniku. Pripravili so tudi komemoracijo ob Dnevu mrtvih. Za Novo leto bodo obiskali vse matere in žene padlih borcev.

ZA RAZVEDRILO

Pomagajte Trzincu, da najde pot do pričetka gradnje vrtca!

OBVESTILA KRAJEVNE SKUPNOSTI

Občinski inšpektor je na območju KS Trzin ugotovil, da mnogo krajanov ni izobesilo zastave ob prazniku republike, ali pa so bile izobešene napačno. Za vse tiste, ki zastav niso izobesili in za boljšo urejenost Trzina, vam posredujemo:

Odllok o javnem redu in miru na območju občine Domžale, objavljenem v uradnem vestniku občine Domžale šte. 10/71. Po osmem členu odloka je treba zastave izobesiti na večer pred praznikom,

odstraniti pa takoj, najkasneje pa v roku 24 ur, ko mine razlog zaradi katerega so bile izobešene.

11. člen iztega odloka pa pravi, da je prepovedano izobešati zastave, ki niso ustrezne ali so neprimerne (raztrgane, umazane, obledele in nezlikane).

Opozorili bi vas tudi na odllok o ureditvi imske službe:

— odstranjevati je treba ledene sveče, s streh,

— namestiti snegolovce na strehah, s katerih se lahko vsuje snežni plaz in je zaradi tega ogrožena varnost ljudi in premoženja.

— odstraniti je treba sneg in led s pločnikov, cestnih jarkov in kanalskih požiralnikov.

Občinski uslužbenec ima polne roke dela. Zasačil je šest ljudi, od tega tudi tri pogumne trzince, ki so odlagali smeti v jamo na polju. Kazen sledi!!

Pisali smo že, da je novo avtobusno postajališče na Mengeški cesti brez voznega reda. Stanje je podobno tudi na glavni postaji poleg križišča. Do kdaj bomo ugi bali o prihodih in odhodih avtobusev? Na KS pravijo, da je temu kriv Viator.

TRZINSKA SKIRCA IMA TRADICIJO

Ko že povsod delamo inventure in se spominjamo preteklih dogodkov, ter delamo načrte za Novo leto, smo tudi mi pobrskali malo globje v preteklost in zbrali podatke, ki so se nabrali v našem uredništvu, pa jih še nismo mogli vključiti v naš časopis. Te podatke sedaj poklanjamo kot Novoletno darilo vsem tistim, ki imajo naš kraj radi, ter se zanimajo zanj in njegovo preteklost.

Čeprav je ime Trzin prvič omenjeno v neki listini, ki je bila napisana 1. avgusta leta 1301 vse kaže, da so ljudje živeli na področju Trzina že mnogo preje. O tem priča tudi sekira iz mlajše kamene dobe, ki so jo našli v neki špranji med skalami v trzinskem kamnolomu. To najstarejšo „trzinsko skirco“ hranijo v Kamniškem muzeju.

V Trzinu so bile najdene rimske izkopanine. Verjetno je bila cesta, ki vodi pod hribom za cerkvijo, zgrajena že v rimskih časih. Cesta je bila dvignjena v hrib zato, da se je izognila močvirju, ki je bilo v nižini.

Valvazor je hvalil Trzince, kot dobre izdelovalce postelj in pletilce ribiških mrež, sloveli pa so tudi po svoji bojevitosti. Še posebej so se izkazali v juniju leta 1528, ko so ob pomoči Mengšanov in Domžalčanov premagali Turke, ki so ropali po domžalski okolici. To je bil velik uspeh, saj se je takrat upala s Turki odprto spopasti le dobro oborožena in številna vojska.

Svoj pogum so pokazali tudi septembra 1813 leta, ko so pomagali Avstrijcem premagati 7000 napoleonovih vojakov. Francozi, ki jih je ljudstvo sprva sprejelo kot rešitelje izpod avstrijskega jarma, so sčasoma poleg cesarskih davščin zahtevali še visoke vojne davke, po kmečkih hišah pa so naseljevali tudi vojake, ki so od kmetov zahtevali dobro hrano, zanjo pa niso dajali ničesar. Ker so ljudem povzročali precej neprijetnosti in gorja, ni čudno da so Trzinci priskočili na pomoč avstrijski vojski, ki je želela obračunati s Francozi in je iz Celja prodirala skozi Črni graben proti Ljubljani. Francozi so jim šli pod poveljstvom generala Belotija naproti. 8. septembra sta si obe vojski na Viru pri Domžalah stali nasproti. Vnela se je srdita bitka, v kateri so sodelovali tudi topovi. Vse mengeško polje se je spremenilo v bojišče, saj so posamezni

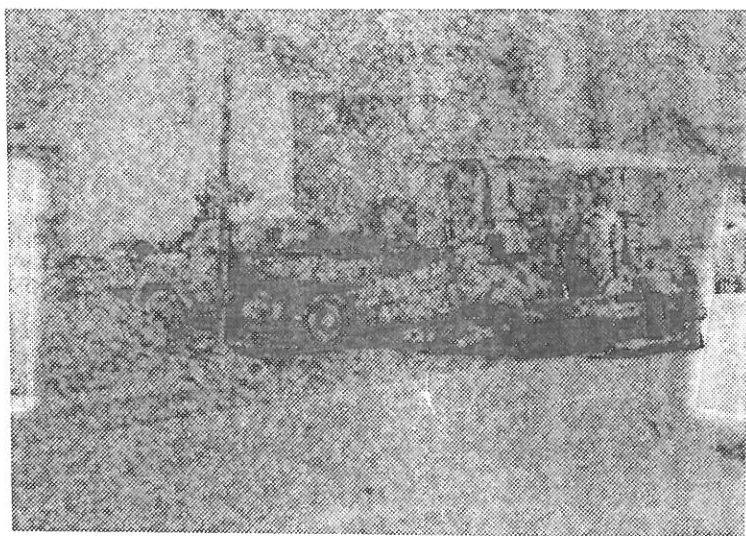
boji besneli ravno v okolici Trzina.

Avstrijcem, ki so jim, kot dobri poznavalci terena in dobri borci krepko pomagali Trzinci in nekaj Mengšanov, se je posrečilo priti Francozom za hrbet. Ti se niso mogli več uspešno upirati, zato so se začeli v neredu umikati. Zmaga je bila odločena. V boju je padlo 55 Francozov, 260 jih je bilo ranjenih, 720, od tega 80 konjenikov, pa je bilo ujetih. Ujet in ranjen je bil celo general Beloti, ki je z zvonika mengeške cerkve nadzoroval bitko. Del ubitih Francozov je bilo pokopanih tudi v Trzinu, na Ongru, v bližini mesta kjer danes stoji Danetova (Bramarjeva) hiša. Ob gradnji hiš so na tem področju našli na kosti pobitih Francozov. Starejši ljudje pa še sedaj, pot, ki vodi proti Bramarjevi hiši, imenujejo Žale.

klenkalo. Kot smo že enkrat objavili, sta leta 1862 v trzinski opekarni zgorela „strah in trepet kranjske dežele“ rokovnjač Dimež (Franc Sicherel) in njegov pajdaš Mlakar.

Ob koncu 18. stoletja se je v našem kraju razvilo slamninarstvo. Trzinci so postali takšni mojstri, da so hodili šivat slamnike celo v Zagreb, Sisak, Bukarešto, nekateri pa tudi v New York. Po prvi svetovni vojni je slamninarstvo več ali manj propadlo. Vaščani so bili daleč naokrog, celo do Celovca, znani tudi kot odlični živinski mešetarji, prekupčevalci, mesarji in prodajalci klobas.

Spomnimo se še nekaterih nadlog, ki so včasih mučile Trzince. Stari Trzin se je moral večkrat spopasti z ognjem. Včasih je pogorelo po nekaj hiš, v letu 1879 pa je po-

Polaganje asfalta na Trzinske ceste

Francoska doba je povzročila tudi pojav rokovnjačev – fantov in mož, ki niso želeli v francosko vojsko in so šli raje v gozdove. Tam so ostali tudi potem, ko so Francozi že odšli. Še naprej so ropali ljudi. Iz tistega časa naj bi izviralo tudi ime „Trzinska sekirca“. Rokovnjači so se namreč zadrževali v okolici Trzina, da so ropali mimo-idoče trgovce. Nekoč je pri kapelici sv. Janeza, ki je stala pred Trzinom, nek rokovnjač napadel trgovca s sekiro, ga ubil in oropal. Trzinska skirca naj bi slovela od tistega časa naprej.

Rokovnjačem pa je počasi od-

gorel večji del vasi.

Poleg ognja je nagajala tudi voda. Potok Pšata je v časih, ko je še tekkel po stari vijugasti strugi večkrat prestopil bregove. Nekaj poplav je bilo kar hudih.

Naše prednike so občasno napadle tudi epidemije raznih nalezljivih boleznih. Berjetno je bila najhujša kuga, ki se je pojavila okrog leta 1350. Posamezne epidemije so se večkrat pojavljale, morale pa so prizadeti večje število vaščanov našega kraja, saj o tem govorijo razna stara kužna znamenja po polju, ki se razteza proti Domžalam in Mengšu. Zadnje takšno znamenje

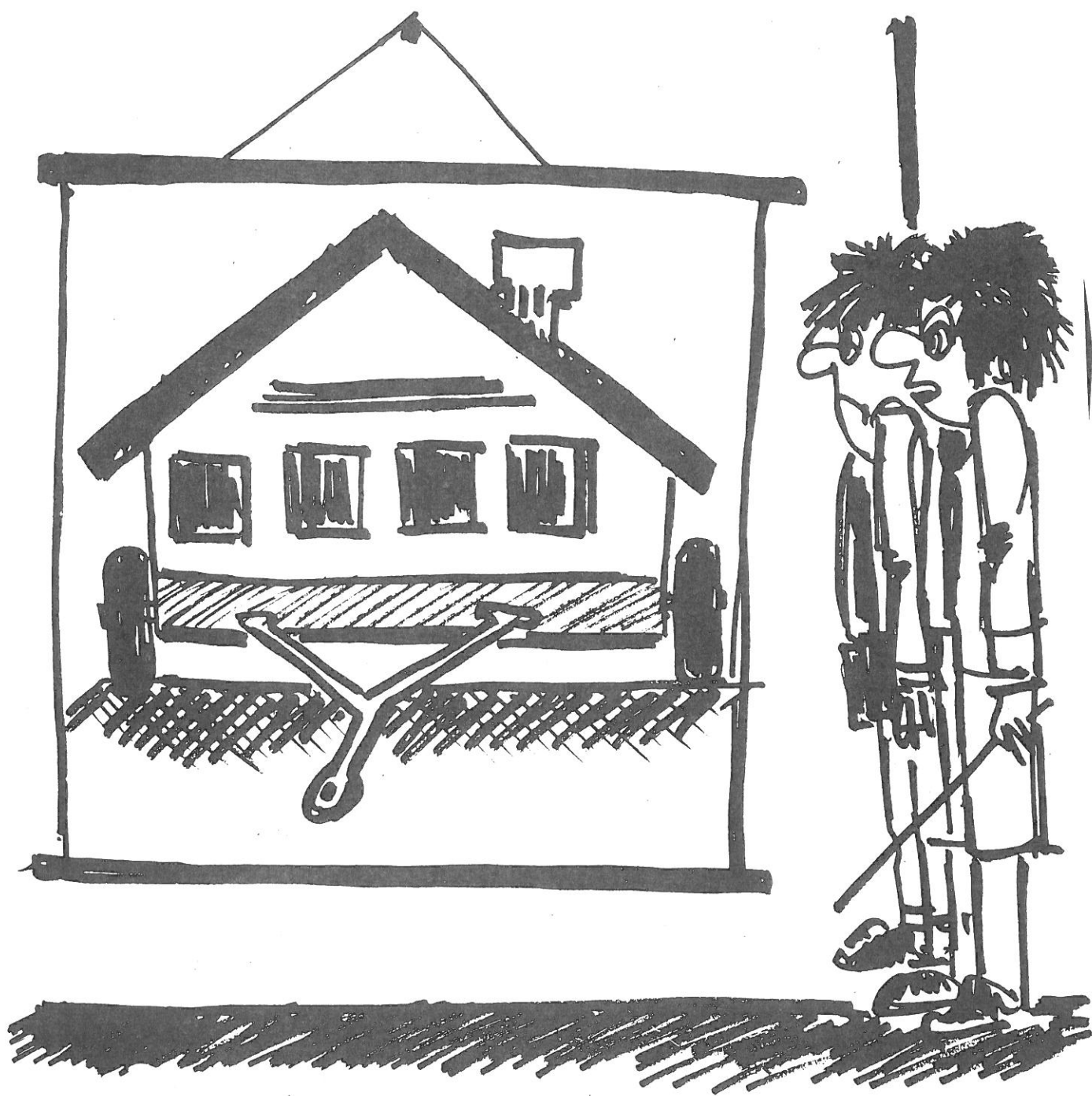
je novogotsko znamenje iz leta 1878 ob cesti v Mengeš. Nekako v tistem času je kuga izgubila domovinsko pravico v naših krajih, saj sta se znanost in medicina pa tudi higiena precej izboljšali.

Kot vidimo je bila preteklost Trzina kar burna. S težavami se ne

ukvarjamo le mi v sedanjih časih, poznali so jih že tudi naši predniki. Sedaj se pojavne oblike menjajo. Nič več nam ne grozijo Turki, požari, bolezni, vendar so problemi še vedno številni. Spodbudi naj nas misel, da so se naši predniki vedno dobro držali in so znali težave pre-

magati. Tudi mi ne bomo slabši od njih.

Člani uredništva naprošamo vse, ki imajo kakšne podatke o preteklosti našega kraja, da naj nam jih posredujejo. Dobro je, da o zgodovini kraja ve čimveč ljudi in da ti podatki ne gredo v pozabo.

TO PA JE NAJNOVEJŠA ŠTUDIJA TRZINSKEGA OTROŠKEGA VRTCA. TAKO REŠITEV PREMAGAMO, KER SE STARI IN NOVI TRZINCI NISO MOGLI ZEDINITI, V KATEREM DELU TRZINA NAJ STOJI. SEDAJ JE TO JASNO: POL MESECA V NOVEM, POL MESECA PA V STAREM DELU!

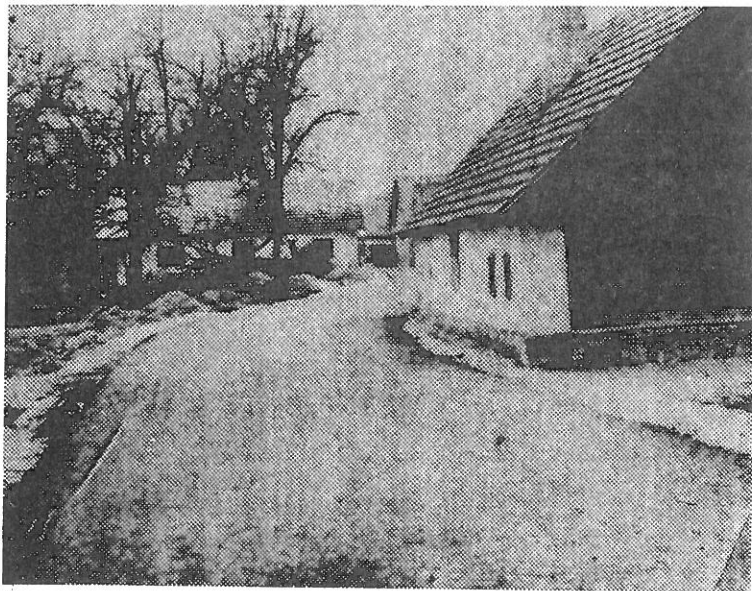
REŠI SE KDOR SE MORE

Ura je bila natanko petinštirideset sekund in osem minut čez tri, ko sva se nepričakovano srečala s gospodično A. D. Bil sem na prehodu po trzinskih ulicah. Presenetila me je, vendar, da bi bil od nje izdan se nisem bal. Do hišice privatnega mojstra U. K. jo je pripeljal Opel kranjske registracije. Vroča še, od poljubov, je lastno nožno odpekotala proti domačemu zavetišču. In tam nekje sva se srečala. Mladenka A. D. me je prestregla s svojimi plavimi očmi in njene prepleskane trepalnice je megla pritiskala k tlom. In vedel sem: „Ne, plavooka A. D. me ne bo izdala!“

Zakaj pišem vse to, se gotovo sprašujete? Ne samo meni, vsem, prav vsem članom uredniškega

odbora so se dogajale podobne stvari, po izzidu spomladanskega Odseva. Zaradi prevelike kritičnosti v glasilu smo zabredli v premmnoge nevarnosti. Nekateri krajani so nam to hudo zamerili in stopiti smo morali v ilegalo. Bili so težki časi. Na zadnjem polnočnem uredniškem sestanku je bilo v zapisnik zapisano in podčrtano: „Reši se, kdor se more, kakor ve in zna!“ Panika je bila nepopisna.

Mac je bil prvi, ki je ušel. Popihal jo je v vojsko, ta premetenec. In ne kamor si že bodi, temveč naravnost k artiljeriji. Edina, ki si ni delala problemov je bila Damjana. Svoje zaklonišče si je našla v gledališču. Vedela je, da je tam ne bodo našli. Kajti . . . , kateri Trzinec pa še zahaja danes v teater. Kako se zavzemajo delovne orga-

Novopoloženi asfalt na Jemčevi cesti

nizacije za svoje delavce, so pokazali pri Marti. Službovat so jo poslali v neko turistično mesto ce obali. Kdo bi jo našel v tamkajšni gneči?

Jaz sem imel večje težave. Na vprašanje: „Kam in kako?“, si nisem znal odgovoriti. Vendar sem le po nekakšnih vezicah prišel do čednega zavetišča v sedmem nadstropju kliničnega centra. Toda . . . , zavedal sem se, da tu ne moremo ostati za vedno.

Strah pa je bil večji. Še enkrat sem zaprosil za azil v novi bolnišnici. Bil sem uslišan. Tokrat sem dobil prosto mesto v drugem nadstropju. Vloge črne ovce se je najbolje zavedal Miro. Kot nekdanji prekupčevalci in tohotapci soli, ter cigaret, se je tudi on sam neprestano skrival po planinah. Vendar se tudi tam ni pomiril. Hotel je v prave višine, kajti strah pred kaznijo je bil vedno večji. Zasopihan se je ustavil šele na Tirič Miru. Vedno poln idej si je Tone izpilil cik-cak tehniko tekanja. Kot vojaki je vedel, da le tako lahko uide sovražni kroglji. Za nekaj časa, pa je še zbežal v Sovjetsko Zvezo. Zagrižena športnika, Andrej in Marjan, sta se zavedala, da sta hitrejša od najhitrejših del na čistilnih napravah in rezervoarjih za vodo in se celo upala podnevi prikazati pred oči veletrzinca. Mimi pa je tako ali tako, kot bodočr pedagoški kader, zaščiten kakor medved. Saj so si v svesti, da jih še kako primanjkuje.

In prišel je čas po katerem smo tako hrepeneli. V Trzin sta se zopet povrnila mir in sloga. Čeprav še ne polnoštevilni se vračamo tudi mi. Zagotovljeno nam je urednikovanje glasila in tako boste zopet lahko svoj Odsev brali doma, v dnevni sobi, spalnici, kuhinji ali na stranišču, nam je vseeno.

Jože

**GLASILO PRIPRAVILI ČLANI UREDNIŠKEGA ODBORA:
MIRO ŠTEBE, JOŽE ŠTIH, MIMI COTMAN, DAMJANA
VOGLAR, ANDREJ SMERAJC, MARJAN ČERNIGOJ,
TONE OREL**

**FOTOGRAFIJE: STANE MESAR FINANCIRALA: KS TRZIN
KARIKATURE: TONE OREL NATISNILI: 400 IZVODOV**